

Haast en herstel

Marleen Scheurkogel

In één kleine beweging ben ik terug bij af: heup uit de kom, drie maanden na de operatie. Net nu de buitenwereld weer zonder krukken bereikbaar is. Het lijf werd sterker, het hoofd weer helder, maar het loopt anders. Sterker nog: ik loop niet, maar lig in een ziekenhuisbed. Opnieuw onder het mes en weer drie maanden herstel. Net nu ik mijn scriptie wil afronden om aan de slag te gaan als geestelijk verzorger. Scriptiestress verhoudt zich slecht tot herstel en in mijn hoofd is er weinig opslagruimte voor academische analyses.

Contingentie dus: ik heb het bestudeerd bij mezelf en zag het tijdens mijn stage in het ziekenhuis. Nu lig ik er zelf. Pijnlijk, onverwacht en slecht getimed. 'Het leven is wat er gebeurt als je andere plannen maakt', zongen Acda en de Munnik ooit, John Lennon parafraserend. Ik vond het al niet de beste zin uit het liedje, maar nu ik het aan den lijve ondervind, is 'ie helemaal stom! (En dus ... raak.)

Na een kleine week wordt het me te veel. Wie kan een ander licht laten schijnen op mijn standaardverhaal over domme pech en het hamsterrad van mijn gedachten? Ik heb al even uitgehuild op de schouder van een lieve verpleegkundige, maar echt op verhaal komen lukt me niet. Zou ik dan een geestelijk verzorger ...? Is het daar wel erg genoeg voor? En is dat niet een beetje raar, omdat ik er zelf bijna een ben? Maar het is nodig, woorden geven aan de ontzetting en boosheid over het weer terug bij af zijn. De tranen zitten hoog.

De vragen van de geestelijk verzorger zijn onderzoekend en zijn reflectie op mijn frustratie is raak. 'Ik hoor haast. Maar haast is van de buitenwereld, heeft te maken met de ander. En dit gaat niet over de buitenwereld, maar over jou. Heb jij vaak haast?' Een confronterende vraag, ik voel me zelfs een beetje betrap. Natuurlijk heb ik haast, ik wil aan de slag! De vraag naar de buitenwereld raakt ook een snaar - van mee willen doen, niet aan de zijlijn willen staan. Ondanks dit besef zit ik ook stiekem als student te luisteren. Net als toen ik meeliep met collega's die na een gesprek vroegen: 'Wat heb je mij zien doen, wat viel je op?' Ook nu, als patiënt, kan ik dat analyseren niet helemaal uitzetten, maar zijn constatering over haast komt wel luid en duidelijk binnen.

We hebben het ook over spiritualiteit en zingeving, waarbij ik over mijn jaarthema vertel: overgave. Hij vindt dat een mooie gedachte en zegt: 'Leef je overgave en gebruik deze ervaring.' Het dagelijks werk van herstel blijkt toch gewoon saai en weerbarstig. Oefenmateriaal dus, waarin ik alles tegenkom aan verdriet, gesputter en ... haast. Herstel is als een trage vraag en het begrip uithouden krijgt er een dimensie bij.

M. Scheurkogel is student geestelijke verzorging aan de Radboud Universiteit te Nijmegen.
E-mail: mail2marleen@gmail.com